

Predicatie
uitgesproken door **ds. J.J. Roodsant**
op 1 – 9 – 2005
te Doorn

Zingen: Psalm 43 : 3
Lezen : Psalm 122
Gebed
Zingen: Psalm 122 : 1, 2

Geliefden, met de hulp des Heeren en onder inwachting van de Heilige Geest, willen we uw aandacht bepalen bij Psalm 122, die we samen hebben gelezen, en onze tekstverzen zijn met name vers 3 tot en met vers 5, waar we Gods Woord als volgt lezen:

“Jeruzalem is gebouwd als een stad die wél samengevoegd is; Waarheen de stammen opgaan, de stammen des HEEREN, tot de getuigenis Israëls, om den Naam des HEEREN te danken. Want daar zijn de stoelen des gerichtts gezet, de stoelen van het huis Davids.”

En als aandachtspunten noem ik u:

1. De stad des vredes
2. De stammen des HEEREN
3. De stoelen des gerichtts

Geliefden, wanneer de Heere ons komt te vergunnen om te luisteren, dan wordt onze aandacht vanavond bepaald bij een lied Hamaäloth, en dus bij een van de vijftien bedevaartsliederen welke de Heere ons, door de inspiratie van de Heilige Geest, heeft geschonken.

En dan maakt het eerste vers van onze tekstpsalm zo duidelijk, dat het Dávid is geweest die de mond des Heeren mag zijn en die, door het werk van de Heilige Geest, dat onfeilbare woord van de levende God mag uitspreken. En geliefden, dan mag David meemaken dat hij door de Heere wordt gebruikt nadat het onbegrijpelijk grote wonder der wedergeboorte in Davids

leven heeft plaatsgevonden. Want geliefden, de Heere is David onwederstandelijk in het hart komen grijpen, de Heere is David te sterk geworden, de Heere is David komen overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel. En toen is David in de volle beleving des harten geworden wie hij zichzelf had gemaakt door de zondeval in Adam. En geliefden, toen heeft de Heere David tot de meest goddeloze, tot de meest onrechtvaardige en onheilige op aarde gemaakt, die naar Gods recht en gerechtigheid nergens anders meer terecht kon komen dan in de vlammen van de hel. O geliefden, wat moest David toen Gods recht billijken, toevallen en omhelzen en uitroepen: “Heere, Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig”, om het volkomen met de Heere eens te zijn als Deze nooit meer naar hem zou willen omzien, en als Deze hem op die afschuwelijke plaats zou brengen waar Hij zou lachen in zijn verderf en spotten als zijn vreze komen zou.

Maar weet u, toen David op dat plekje gebracht werd, toen mocht hij ook gaan meemaken dat de Heere hem kwam op te rapen uit de drek en de vuilnis van zijn volkomen verloren en verdorven bestaan. Toen mocht hij het gaan beleven om door God, uit God en tot God bekeerd te worden en om weg te zakken en weg te smelten in de aanbidding van het allerliefste Wezen Dat te prijzen is tot in eeuwigheid. O geliefden, toen is met David gebeurd wat hij nooit heeft kunnen begrijpen, maar wat hij alleen maar heeft kunnen aanbidden en bewonderen, om te juichen tot Gods eer, en om tot de hemelse Bruidegom, Die blank en rood is en Die de banier draagt boven tienduizend, te zeggen: “Mijn Liefste, mijn Liefste, mijn Liefste is mijne”, en de kussen van Zijn mond te gevoelen. O geliefden, toen kwam David er zo achter dat de woorden van zijn mond veel te arm waren om uit te gaan drukken wat je dan bij de Heere vandaan mag beleven. Want die zaken kún je niet bespreken, die kun je alleen maar aanbidden en bewonderen.

Weet u, er zijn wel eens mensen, die alles wat God in hun leven doet, kunnen begrijpen, bespreken, bepraten en aanduiden op een perfecte wijze. Maar dan moeten dezulken er maar rekening mee houden dat daar niets van God bij is. Want als de Heere in waarheid in een mensenleven gaat werken, geliefden – en dat gun ik u zo met mijn hele hart – o, dan zegt de Schrift dat de werken Gods zullen juichen tot Gods eer en dat dit werk des Heeren alleen maar aanbédén kan worden. O, dan komt een mens niet verder dan het stamelen van een paar woordjes. Maar geliefden, weet u daar dan ook al wat van omdat de Heere dat wonderheerlijke werk der wedergeboorte ook in úw leven kwam uit te werken? Hebt u het ook al mogen beleven om zó opgelost te worden in die lieve Heiland en Zaligmaker dat u zichzelf volkomen kwijt was en dat u versmolt in de aanbeddende liefde tot de Vader, de Zoon en de Heilige Geest?

Och geliefden, David weet van dat ware werk des Heeren af. En weet u, David heeft twee dingen heel duidelijk geleerd, toen hij op de vlucht was voor koning Saul, omdat deze hem geen plaats meer gunde onder de zon, en niets liever zag dan dat David dood zou zijn; namelijk dat je nooit moet afgaan op hetgeen mensen voor je lijken te kunnen betekenen en op hetgeen mensen je beloven. Want de ganse wereld en het ganse menselijke geslacht ligt in het boze, en een mens is onbekwaam tot enig goed. Maar het tweede dat David geleerd heeft en dat nog veel belangrijker is, dat is het feit dat hijzelf een bedrieglijk hart in zich omdroeg, dat zijn oude vlees zich nooit aan de wet Gods onderwierp, en dat de wereld niet alleen buiten David huisde, maar ook in David. Ja, dat David zelf elk ogenblik tot hinken en zinken gereed was, en dat de duivel altijd in de weer was om ook David ontrouw te maken aan Gods Woord. O geliefden, David heeft het, tot zijn verdriet, zo moeten beleven - en heeft er zovele tranen om geschreid - dat hij er uit zichzelf nóóit op uit was om God te dienen, God te eren en God groot te maken. Weet u, David heeft leren bidden: “Heere, bewaar me toch voor mezelf, opdat ik geen aanleiding geef dat Uw Naam om mijnentwil gelasterd zal worden, want uit mij – o, hij heeft het uitgeschreid – uit mij is geen vrucht in der eeuwigheid! En geliefden, toen David in het dodelijkst tijdsgericht der vierschaar Gods werd afgesneden van zichzelf en van zijn eigen leven, ja, toen niemand zorgde voor zijn ziel en hij moest omkomen, toen viel hij volkomen aan de zijde Gods, omdat het verdiend was volkomen verloren te gaan. Maar toen..., toen mocht hij beleven hoe de Heere hem kwam op te rapen en hoe de Heere hem kwam in te planten in die lieve Heiland en Zaligmaker. Ja, dat hij een plaats kreeg te midden van het volk des Heeren. En dat niet alleen, geliefden, maar toen mocht David zelfs gaan meemaken dat hij, die de kleinste was, de tederste, de onbetekenendste, werd gezalfd tot koning; zodat hij, “tot verbazing der beschouwers”, tot een voorganger van Gods volk werd. O, de Heere gaat zulke wonderlijke wegen met Zijn volk, want geliefden, David wist zichzelf zo onbekwaam, zó onbekwaam, en zeker niet in staat om koning te worden over Israël, en helemaal niet in staat om voorganger te zijn van het volk des Heeren. Hij zou zich nooit hebben durven aanmelden voor zo’n plaats. David was in de beleving de grootste der zondaren en terechtgekomen op het allerachterste, het allerminste plekje. En dat is altijd zo bij het ware werk Gods. Dan wordt een mens een dwaas in eigen ogen, dan krijgt hij een walg van zichzelf, dan wordt hij onpasselijk van hetgeen er in zijn eigen ziel leeft. O, dan gevoelt hij dat er nu nooit iets goeds in hem of haar gevonden wordt. En geliefden, en dan ben je toch helemaal niet geschikt om koning te worden, om voorganger te worden over het volk des Heeren en om voorganger te zijn bij Gods beminden.

Weet u, er zijn er niet weinig die dénken dat ze heel wat meegemaakt hebben bij de Heere vandaan. En die zie je dan in het kerkelijke leven op de voorste plaats zitten. Och, ze kunnen heel veel vertellen, want ze hebben angsten der hel meegemaakt, ze zijn besprongen door de vreze des doods, ze hebben diepe slagen in de consciëntie gekregen en ze hebben nachten op gelopen, roepende: “Heere, red me; Heere, verlos me.” “Maar”, zo vertellen ze, “toen kwam de Heere hen voor met de woorden uit Psalm 50:15, waar de Waarheid zegt: “Roep Mij aan in den dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren.” En toen hebben ze zichzelf daaraan vastgeklampt en zich daarmee bij Gods volk gezet, om er verzekerd van te zijn dat ze eenmaal een plaats in de hemel zullen ontvangen. Och geliefden, er is zo’n verschil tussen een vóórkomende waarheid en een ínkomende waarheid. En als je van een vóórkomende waarheid een grondje maakt voor de eeuwigheid, o, dan zul je in de dag des oordeels door alles heenzakken, want er ligt slechts één grond tot de zaligheid, en dat is Christus. En alles wat een mens zichzelf onder de voeten schuift, o, daar zakt hij doorheen, daar kan hij nergens anders mee terecht komen dan op de plek die buitenste duisternis heet, al mag je dat tegenwoordig niet meer zeggen. Maar de Schrift noemt die plaats, en zegt erbij: “waar wening is en knersing der tanden.” Och geliefden, hoe is het dan bij ú? Wat zou het toch erg zijn, geliefden, menende eeuwig in de hemel te komen en dan uw ogen op te slaan in die pijniging. Kijkt het toch na, het is nog het heden der genade, de dag der zaligheid is nog niet voorbij.

David heeft zichzelf, in het licht van Gods recht en gerechtigheid, leren kennen als een ellendige, als een arm en verachtzaam man, die niet alleen onwaardig is om de schoonzoon van de koning te worden, maar die helemaal onwaardig is om zélf koning te worden. En nochtans heeft de Heere nu zo’n goddeloze opgeraapt. Nochtans heeft de Heere zo’n mensenkind dat alles bij de Heere verzondigd en verbeurd heeft, een plaats gegeven op de troon. Ja, nochtans heeft de Heere aan David vergund om het hart en het oog, op te heffen naar omhoog en om de Heere te leren dienen, beminnen, grootmaken en eren. En wat is dat groot, geliefden, wat is dat onbegrijpelijk groot; want weet u, uit en van zichzelf maakt een mens alleen maar zichzelf groot en is een mens altijd alleen maar in de weer om zichzelf te dienen; en uit en van zichzelf is een mens altijd alleen maar bezig met de tójdelijke dingen. Maar wanneer de Heere een mens, door het werk van de Heilige Geest, komt te overtuigen, dan wordt het zo anders. Wanneer de Heere een mens met het ontkledende, ontgrondende en afsnijdende werk van de Heilige Geest komt op te zoeken, dan gaat die mens met God en Goddelijke zaken bezig zijn. Dan wordt die mens wát hij zichzelf heeft gemaakt, en dus: een goddelóze. Dan wordt die mens een vijand van vrije genade; dan wordt hij bevindelijk tot een

doodschuldige, een doemwaardige en een helwaardige. En dan wordt daar, door het werk des Geestes, uit de ziel van die mens de bede geperst: “O God, zijt mij zondaar genadig.” Ja geliefden, dan gaat die mens leren roepen tot de Hemel: “Is er enig, middel waardoor wij deze straf zouden kunnen ontgaan en wederom tot genade komen?” O, dan gaat de Heere in de ziel van zo’n mens plaatsmaken voor Christus, voor die Heiland en Borg, Die in de verheerlijking van Gods recht en gerechtigheid, een weg heeft gebaad tot in het Vaderharte Gods; om deze Zaligmaker op Gods tijd geschonken te krijgen van Israels God van achter het recht, en om de weg tot Gods Vaderhart te gaan bewandelen. Ja, om door het bloed van Christus gewassen te worden en door het waar zaligmakend geloof bekleed te worden met Zijn gerechtigheid, heiligheid en heerlijkheid, ten einde als een reine maagd voor God te worden gesteld. Och geliefden, is dit dan al praktisch in úw leven geworden? En kunt ú er dan al in waarheid over vertellen dat de Heere zo in úw hart en ziel bezig is gegaan?

Och weet u, dan ontmoet ik wel mensen, die kunnen zeer aangenaam vertellen over hun ontroeringen onder de bediening van Gods Woord, over hun geplengde traantjes, over de teksten die ze hebben ontvangen en de versjes die ze te binnen zijn geschoten, om te besluiten dat ze zich met dat alles met vrijmoedig bij Gods volk mogen rekenen. Maar ach, dezulken missen nog wat, want zij hebben nog nooit de schuldbrief van de hemelse Schuldheer overhandigd gekregen! Zij hebben nog nooit uit de mond van die Schuldheer vernomen: “Betaal Mij wat gij schuldig zijt.” En ze zijn nog nooit in de breuke Adams terechtgekomen, om tot een doemwaardige en een helwaardige te worden, en om het recht Gods niet alleen te billijken, maar ook toe te vallen en te omhelzen. Ja, om verloren te gaan. Voor eeuwig verloren te gaan. En weet u, geliefden, dat luistert zo nauw, want als je dit mist, dan heb je ook Christus niet geschonken gekregen van achter het recht. Immers, Christus wordt alleen aan een mensenkind geschonken als hij aan het einde is gekomen met zichzelf, als hij aan het einde is gekomen van de wet en als de wet hem als het ware in zijn loon is toegepast en zo een door de wet der wet gestorven is. Ja, Gods kinderen ontvangen het leven pas ná de geestelijke dood, Gods kinderen worden pas door de hel van de hel verlost. En dan is het natuurlijk groot om te mogen weten van ontroeringen, van tranen, van versjes en van teksten, maar die kunnen nooit grondjes zijn voor de eeuwigheid, omdat er naar Gods Woord geen ander fundament tot de zaligheid gelegd is dan Jezus Christus, de Gekruisigde en Opgestane. Want geliefden, alleen Hij heeft de wet Gods vervuld, alleen Hij heeft de zonde verzoend, alleen Hij heeft aan het recht Gods genoeggedaan en alleen Hij heeft de deugden Gods op het allervolmaaktst verheerlijkt. Ja, alleen Hij heeft in het Vaderhuis een plaats bereid voor al het volk dat Hem in

de Raad des Vredes van God de Vader is gegeven, om eeuwig God groot te maken. Daarom begrijpt u toch wel dat het heil alleen in Christus ligt en in de verdiensten van Christus.

Och geliefden, we leven in zo'n donkere tijd, en je merkt en hoort, je leest en ziet overal hoe de godsdienst de boventoon voert en hoe de godsdienst beweert dat alles voor je in orde is als je maar gedoopt bent en belijdenis hebt gedaan, als je maar bij een rechtzinnig kerkgenootschap hoort en je ernstig in het leven staat.

David heeft echter met het ware werk des Heeren te maken gekregen, geliefden, en David is daardoor als goddeloze, als vijand van vrije genade, ja, als doodschuldige door de Heere opgeraapt van het vlakke des velds en herschapen tot kind des Heeren. O, David is in de volle beleving des harten gereinigd van alle vuile zonden en hij heeft het kleed van Christus' weldaden mogen ontvangen. En weet u, geliefden, daardoor heeft David ook begrepen dat het leven een bedevaartstocht wordt naar het hemelse Jeruzalem, om daar de drie-enige God eeuwig te loven en te prijzen. En het is in die gesteldheid dat het de Heilige Geest behaagt om David een bedevaartslied in de mond te leggen en om dat lied neer te schrijven, een lied dat betrekking heeft op Jeruzalem. Nu heeft Jeruzalem allereerst betrekking op het aardse Jeruzalem, maar geliefden, Jeruzalem heeft nog veel meer betrekking op het hemelse Jeruzalem dat boven is, dat vrij is, hetwelk ons aller moeder is, zo schrijft de apostel Paulus in Galaten 4:26. En als we dan nog dieper gaan, geliefden, dan heeft Jeruzalem betrekking op het volk des Heeren, en dus op het volk dat eeuwig God zal roemen. Want de apostel Johannes schrijft zo kostelijk in Openbaring 21 dat hij de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, ziet nederdalen van God uit den hemel, toebereid als een bruid, die voor haar man versierd is. O, dan ziet dat op Gods beminden van eeuwigheid, die de Heere volmaakt mogen prijzen op de nieuwe aarde. En dus geliefden, dus gaat het in deze tekstpsalm ook over het volk van God, over het Sion des Heeren, en over de Sionieten die eens de Heere volmaakt en eeuwig zullen prijzen.

En als we dan onze aandacht allereerst richten op dat aardse Jeruzalem, dan komen we er door de naam "Jeruzalem" achter, dat dit **de stad des vredes** is, aldus ons eerste aandachtspunt. En dan zegt onze tekstpsalm dat die stad des vredes wél samengevoegd is. Och geliefden, als David dit mag neerschrijven, dan kijkt hij als het ware terug, en dan ziet hij dat dit aardse Jeruzalem een benedenstad en een bovenstad heeft gehad. En David heeft die benedenstad veroverd, maar de bovenstad was nog in handen van de Jebusieten. En de Jebusieten meenden dat die bovenstad onneembaar was. En daarom zeggen ze tegen David: "De blinden en de kreupelen zullen u afdrijven." Maar geliefden, de Jebusieten hebben buiten de Heere gerekend, en David mag door de hulp des Heeren ook de bovenstad van dat aardse Jeruzalem

innemen. En dan worden de beneden- en de bovenstad van Jeruzalem wél samengevoegd tot één stad, tot één stad des vredes.

Maar dan moeten we verder zien naar de geestelijke betekenis van Jeruzalem, want geliefden, dan is er óók een Jeruzalem als bovenstad en een Jeruzalem als benedenstad. Dan is er een volk des Heeren beneden op aarde en een volk des Heeren boven in de hemel, er is een strijdende Kerk op aarde en er is een triomferende Kerk in de hemel. Och, en weet u, die strijdende Kerk op aarde is ook wél samengevoegd, want Psalm 87 jubelt het zo uit: “De Filistijn, de Tyriër, de Moren, zijn binnen u, o Godsstad, voortgebracht.” O, de Heere voegt dat volk des Heeren op aarde samen; “Hij zegt tot het noorden: Geef; en tot het zuiden: Houd niet terug; breng Mijn zonen van verre en Mijn dochters van het einde der aarde.” En dan worden Gods kinderen, waar ze ook wonen, wél samengevoegd door het ware, wederbarende werk des Geestes. O geliefden, dan zeggen die oude woorden: “Zoete banden die mij binden, aan des Heeren lieve volk.” Dan wordt het hier op aarde beleefd dat Gods kinderen in dat ene Hoofd, de Heere Jezus Christus, één zijn, en uit en door Christus met elkaar zijn verbonden. Och geliefden, dan vallen bij Gods ware kinderen ook alle kerkmuren weg. Och, dan kunnen sommigen van Gods kinderen wel eens een moeilijk karakter hebben en dan kunnen die zoete banden wel eens behoorlijk rekken, maar breken zullen ze nooit, want ze zijn met elkaar verbonden door het werk des Heeren. En daarom is dat Jeruzalem hier op aarde, en dus die strijdende Kerk des Heeren, wél samengevoegd. Maar weet u, die strijdende en die triomferende Kerk des Heeren zullen eens ook wél samengevoegd worden. En dat gebeurt soms wel eens eerder dan we denken; want dan kan het gebeuren dat iemand van Gods kinderen hier op aarde contact mag hebben met iemand uit de triomferende Kerk. O, dat gebeurt, ook al is het maar een enkele keer. Maar straks geliefden, aan het eind der tijden, o, dan zullen die triomferende en die strijdende Kerk samengevoegd worden tot dat ene grote volk des Heeren, de schare die niemand tellen kan. En dan zullen ze daar staan aan de glazen zee en uitroepen: “Groot en wonderlijk zijn Uw werken, Heere, Gij almachtige God; rechtvaardig en waarachtig zijn Uw wegen, Gij Koning der heiligen.” O, dan zullen ze op die nieuwe aarde eeuwig en volmaakt God grootmaken, en dan zal Hij alles en in allen zijn. Dan zal dat nieuwe Jeruzalem uit de hemel zijn nedergedaald, getooid als een bruid. Och geliefden, wat zal dat groot zijn, wat zal dat onvoorstelbaar groot zijn. En toch zal het niet het grootste zijn. Weet u wat het grootste zal zijn? Als u, jij en ik daarbij zullen behoren. Dát zal het grootste zijn. Want geliefden, het zal toch wat wezen er iets van gehoord te hebben vanavond; vanavond er in de gedachten iets van te hebben gezien, en erbuiten gesloten te worden, omdat ge niet gewild hebt dat God Koning over u zou zijn, omdat ge

onwederomgeboren zijt gebleven en omdat ge onbekeerd in het leven zijt blijven staan, om zo te sterven. Ach geliefden, het zal toch wat zijn, om hier op aarde te zingen van die stad des vredes en om gevoelens en gedachten te hebben die stad des vredes binnen te gaan, maar om dan buitengeworpen te worden, omdat ge nog nooit in waarheid de waarachtige weg der bekering hebt bewandeld, omdat ge nog nooit tot de grootste der zondaren zijt geworden en omdat ge nog nooit in waarheid zijt ingelijfd in die allerliefste en allerdierbaarste Heiland, in Wie en uit Wie een mens pas vrede kan hebben met de levende God, en door Wie een mens pas in waarheid in de stad des vredes kan gaan wonen. Daarom zal het allergrootste, het allernoodzakelijkste en het allerbelangrijkste voor eigen hart en leven dus zijn, geliefden, om bij de Heere vandaan, binnen de muren van die stad des vredes te zijn gebracht, om medeburger der heiligen en huisgenoot Gods te zijn geworden. O geliefden, onderzoekt het toch nauw, ja, zeer nauw; want weet u, er zijn er zovelen, en misschien ook wel onder ons, die heimelijk denken dat ze toch wel binnen de muren van die stad des vredes zijn gebracht. Want ze gaan met zoveel genoegen naar het huis des Heeren en ze genieten er zo van als het Woord des Heeren recht wordt bediend. Ja, ze zingen zo graag de bedevaartsliederen over de stad die wél samengevoegd is. Maar geliefden, als er in uw leven niet meer is dan dit, zult ge nooit, o, luistert toch goed, zult ge nooit de poorten van die stad des vredes binnengaan. Want dan is het u nog nooit ergens anders om te doen geweest dan om uw eigen geluk, uw eigen winst, uw eigen zaligheid en uw eigen zingen en springen. Dan hebt u nog nooit de droefheid over de zonde leren kennen en dan weet u nog niet wat de ware droefheid naar God is. O, dan bent u nog nooit in de verfoeiing van uzelf in stof en as op de knieën terechtgekomen, om te belijden een dode hond voor God te zijn en een monster van goddeloosheid, en dan hebt u het recht Gods nog nooit leren toevallen, billijken en omhelzen. En dát wordt door al Gods ware keurlingen geleerd in dit aardse leven. O geliefden, dat we toch oog zouden krijgen voor de gemene genade des Geestes en voor het nabijkomende werk Gods. Want hierdoor lijken de tien maagden uit Mattheüs 25 als twee druppels water op elkaar; maar is er een verschil tussen hen van hel en hemel, van eeuwig wee en eeuwig wel. O, dat we daar toch beducht voor zouden zijn en dat we de Heere toch zouden vragen om ons wáár te maken voor Hem en ons eraan te ontdekken of er bij ons een schadelijke weg gevonden wordt. En stelt dat nu niet uit, geliefden. Och, ik zie elke keer opnieuw gebeuren dat men dit doet. Ach, dan denkt men: Het zal wel waar zijn. Maar dan gebeurt er verder niets en gaat men voort op hetzelfde pad. Maar weet u, misschien klimt vannacht nog de dood in de vensteren van uw levenshuis en dan moet ge dus verschijnen voor de Rechter van hemel en aarde. En als ge dan nog zijt zoals ge

geboren zijt, dan zult ge op duizend vragen geen antwoord weten, en dan zal de poort van de stad des vredes eeuwig voor u gesloten blijven.

Maar geliefden, David ziet niet alleen die stad des vredes, want David ziet ook dat er mensen naar die stad des vredes gáán, hij ziet ook dat daar de stammen opgaan naar de stad des vredes. En dan is er misschien iemand onder ons die daar verheugd over is, want weet u, in onze tijd zeggen velen die naar onze tekst luisteren: “Zie je die stammen opgaan naar de stad des vredes? Dat zijn allemaal mensen die het teken der besnijdenis in hun vlees dragen, dat zijn allemaal mensen die het teken van het verbond ontvangen hebben, en die gaan allemaal op weg naar de stad des vredes.” “Zie je nu wel”, zo zeggen ze, “als je nu maar het teken van de Heilige Doop op je voorhoofd draagt, dan mag je op weg zijn naar die stad des vredes – want de Doop is toch in de plaats van de besnijdenis gekomen” - om zich hiermee te bedriegen voor de eeuwigheid. En geliefden, regelmatig lezen we dit in de meditaties van kranten of andere bladen. O, dan worden mensen daarmee gruwelijk bedrogen, terwijl de reformatoren deze leer van Rome in de tijd van de Reformatie zo kennelijk hebben afgewezen. Ja, vandaag aan de dag wordt deze leugenleer op vele plaatsen omhelsd. Ach, leest u daarom toch eens goed in onze tekstpsalm, want in vers 4b staat helder wat er wordt bedoeld in vers 4a. Vers 4b is immers het parallelvers van vers 4a. En in vers 4a wordt gesproken over de stammen, terwijl deze woorden in vers 4b worden verduidelijkt, en dan staat daar: **“de stammen des HEEREN.”** En dat is ons tweede aandachtspunt: De stammen des HEEREN. Want die gaan naar de stad des vredes. Die alleen. En weet u wie die stammen des HEEREN zijn? Dat zijn de mensen die met het overtuigende, ontdekkende, ontgrondende en afsnijdende werk des Geestes te maken hebben gekregen. Dus ook het afsnijdende werk des Geestes, geliefden; want ze zijn door het wraakzwaard des Heeren, naar Gods recht en gerechtigheid, afgesneden van Adam en dus afgesneden van het leven. En ze zijn door dat afsnijdende werk des Heeren losgemaakt van de stam van Adam en ingelijfd in Christus, en dus tot een stam des HEEREN geworden. Ziet u wat daar staat? Het zijn de mensen die tot het eigendom des Heeren zijn geworden, het zijn de mensen voor wie Zondag 1 van de Heidelbergse Catechismus mag gelden, en die de enige troost, beide in het leven en sterven, in waarheid hebben leren kennen. O geliefden, het zijn degenen die in een weg van recht aan een einde met zichzelf zijn gekomen en opgelost zijn in Christus. Maar waar hoor je vandaag aan de dag nog over het afsnijdende werk des Geestes? Daar bliest een mens tegen, daar brult hij tegen, daar moet hij niets van hebben, “dat is uit de tijd, dat is achterhaald”, zo zegt men. En je kunt overal vernemen dat men het als het ware in koor uitroept: “Spreekt tot ons zachte dingen, schouwt ons bedriegerijen.” En toch zal het erop aankomen voor u, voor jou en voor

mij, om dat afsnijdende werk des Geestes te leren kennen in de volle beleving des harten, want geliefden, we zullen afgesneden moeten worden van de wereld, maar ook van de godsdienst, óók van Adam en óók van het leven. We zullen beroofd moeten worden van alle grondjes die we onszelf onder de voeten hebben geschoven door onze vroomheid, onze ernstigheid en onze oppassendheid. We zullen moeten leren, geliefden, om in waarheid tegen de Heere te zeggen: “Heere, bent U met mijn doem gediend, zoek Uw eer, ik heb het verdiend.” En om zó aan de zijde Gods te vallen dát de Heere ons geen kwaad meer kan doen, dát we mogen beleven hoe die lieve Heiland en Zaligmaker tussentreedt en ons zegt: “Ik voor u, daar gij anders den eeuwigen dood hadt moeten sterven.” Ach geliefden, we zullen aan een einde moeten zijn gekomen met onszelf en met alles van onszelf, om als stam des HEEREN wederom geboren te zijn en in te kunnen gaan in de stad des vredes. O geliefden, vraagt u toch af of dit al met u gebeurd is, want dat kan niet gemist worden. Nu hoor ik vandaag aan de dag zo vaak vertellen dat de Heere dit maar bij een énkeling komt uit te werken. Maar geliefden, laat u toch niet bedriegen, want dit is de weg van ál Gods ware volk. O, dat volk zal afgesneden moeten worden van de stam van Adam, om als stam des HEEREN Jeruzalem binnen te kunnen gaan.

Maar weet u, dan ontmoet ik wel eens mensen, die vertellen mogen dat ze het verdoemende recht Gods bevindelijk hebben leren kennen. En dat is wat...; mensen die daarover kunnen vertellen, kom je niet zo vaak tegen. En dan laten ze weten hoe diep dat is gegaan en hoe erg dat was. En degenen die luisterden, hebben dezulken toegeknikt en bewonderend overgenomen: Och, zo een behoort toch ontwijfelbaar bij de stammen des HEEREN. Maar geliefden, past op, hoor, want als dat alles is wat u hebt meegemaakt, dan zal voor Gods rechterstoel openbaar komen dat het bed te kort en het dek te smal is om u daaronder te kunnen samenvoegen. Want u zult niet alleen aan deze zijde van dood en graf het verdoemende recht Gods moeten leren kennen, maar u zult ook het verzoenende recht Gods in, door en uit Christus moeten leren kennen, wil het wel zijn op weg en reis naar die nimmer eindigende eeuwigheid. En dan moet ik u zeggen dat zo'n weg niet zomaar is bewandeld. Och, tegenwoordig gaan ze naar een bijeenkomst, vooral jonge mensen, en ze komen 's avonds bekeerd en wel thuis. Maar daar is niets van God bij, hoor, gelooft u dat maar niet. We hadden het in de consistorie nog even over Thomas Boston, en over wat hij schrijft in “De viervoudige staat”; want daarin noemt hij wel twaalf wortels die stuk voor stuk bij een mens met een bijl afgehakt moeten worden alvorens hij waarachtig afgesneden is van zijn stam in Adam, en ingelijfd is in Christus. Och geliefden, vraagt toch de Heere om u te openbaren hoe het met u is gesteld en wat toch uw weg is, op weg en reis naar de eeuwigheid, opdat ge u niet

zult vergissen, menende waarachtig afgesneden te zijn van de stam van Adam, terwijl ge nog in Adam zijt.

Och geliefden, en dan zijn er die kunnen zo ontroerend vertellen over de liefde Gods, over de ontferming Gods en over de barmhartigheid Gods. Ja, dan zou je denken: O, die is zeker in Christus ingelijfd en behoort bij de stammen des HEEREN. Maar ze hebben nog nooit iets geleerd van het récht Gods en van de gerechtigheid Gods. En “Sion zal door recht verlost worden, en haar wederkerenden door gerechtigheid”, zo zegt Gods Woord. Ze hebben óók nog nooit meegemaakt om buiten de poort te liggen, op het vlakke des velds. En dus hebben ze evenmin meegemaakt dat ze uit de mond des Heeren mochten vernemen: “Leef; ja, leef.” En als dat gemist wordt, geliefden, dan is het kwijt, eeuwig kwijt. Och, u moet in 1 Korinthe 13 maar eens lezen wat er allemaal kan zijn in een mensenleven, terwijl de ware liefde van de Heere en tot de Heere wordt gemist. Och, dat de Heere u toch kwam te waarschuwen.

Dan willen we nu eerst met elkaar gaan zingen uit Psalm 84:1

Hoe lieflijk, hoe vol heilgenot,
O HEER', der legerscharen God,
Zijn mij Uw huis en tempelzangen!
Hoe branden mijn genegenheên,
Om 's HEEREN voorhof in te treên!
Mijn ziel bezwijkt van sterk verlangen;
Mijn hart roept uit tot God, Die leeft,
En aan mijn ziel het leven geeft.

En dan vragen we ons natuurlijk af, geliefden, waar het die stammen des HEEREN nu om te doen is als zij daar trekken naar de stad des vredes. Ach weet u, onze tekst geeft daar zo duidelijk antwoord op; want het is die stammen des HEEREN om de getuigenis Israëls te doen, en dus om de ark. Maar nog dieper, geliefden, want de ark komt toch heen te wijzen naar Christus. Ach geliefden, die mensen komen naar de stad des vredes en naar de ark omdat de wet des Heeren in die ark ligt, en om het getuigenis van die wet te horen en om te beseffen dat die wet de vloek over hen uitspreekt; ja, dat die wet de leven benemende en af nemende kracht is. Want de Heere heeft gezegd: “Doe dat en gij zult leven.” Maar Hij heeft ook gezegd: “Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen.” En te beseffen een vervloekte te zijn.

Vervolgens is het dezulken te doen om het getuigenis van het verzoendeksel. O geliefden, dat verzoendeksel komt te getuigen van het verzoenend werk des Heeren in, door en uit Christus. De ark des Heeren vertelt zo duidelijk over verzoening door voldoening, ook al wil men daar heden ten dage niet meer van weten. En daar gaat het nu die stammen des HEEREN om, geliefden; die willen eerlijk zalig worden, die willen in een weg zalig worden die de Heere Zelf ontsloten heeft in Zijn lieve Zoon. En die willen nooit ten koste van Gods recht en Gods deugden zalig worden. Maar die willen alleen maar op grond van de verdiensten van Christus eeuwig God grootmaken.

Och, weet u, we vinden zoveel mensen – en wat zou het erg zijn als ze ook onder ons zitten – die de zaligheid proberen te bemachtigen over smokkelpaden en kronkelwegen; die stiekem over de muur van de stad Jeruzalem naar binnen klimmen en zeggen: “Wat maakt het uit hoe je erin gekomen bent? Als je er maar ín bent.” En wat zien we dat toch ook vaak in zogenaamde overlijdensadvertenties. O, dan wordt er van zo iemand getuigd in dat nieuwe Jeruzalem te zijn gebracht, terwijl er nooit iets openbaar gekomen is van het ware, wederbarende werk Gods, en terwijl men dus nog nooit bij de stammen Israëls is gaan behoren omdat men in Christus is ingelijfd. O geliefden, die stammen Israëls willen slechts geleid worden in het effen recht des Heeren. En dat is ook met hen gebeurd. En die stammen Israëls willen alleen maar in de verheerlijking van Gods recht en gerechtigheid God eeuwig grootmaken. O geliefden, dan wordt het zo duidelijk dat het alleen uit en door hetgeen Gods dierbare Zoon heeft gewrocht – en daar ziet hun hart naar uit - mogelijk is om de Naam des HEEREN te danken, zo zegt onze tekst. En dan moeten we goed in de gaten houden, geliefden, dat het niet genoeg is om tot de getuigenis, om tot Christus, te gaan, want je zult Christus geschónken moeten krijgen van achter het recht van Israels God. De berijmde Psalm 89 zegt toch zo duidelijk in vers 8: “en onze Koning is van Israels God gegéven.” Weet u, in de tijd dat de Heere Jezus op aarde wandelde, zijn er onvoorstelbaar veel mensen naar Hem op weg gegaan en ze hebben Hem aanschouwd. Ja, de Heere Jezus heeft eens meer dan vijfduizend mensen gespijzigd met brood en met vis; en die hebben de Heere Jezus allemaal gezien. Maar u wilt toch niet beweren dat al die mensen bij de ware stammen des HEEREN behoorden, omdat ze opgegaan zijn naar de Heere Jezus Christus en Hem hebben gadeslagen? Och geliefden, tegenwoordig beweert men dat je zalig bent als je iets gezien hebt van Christus. En als je naar Hem op weg bent gegaan, dan komt het voor de eeuwigheid goed met je dan mag je erop rekenen dat je bij de stammen des HEEREN behoort. In Gods Woord staat er echter iets heel anders, geliefden: want om werkelijk gezaligd te zijn, zul je ervan moeten weten de weg van Gods recht te hebben bewandeld, en van achter het recht

Christus geschonken te hebben gekregen. Daarom gaat de Heere die uitverkorenen van Hem ook altijd in de weg van dat recht leiden en gaat ons derde aandachtspunt spreken over **de stoelen des gericht**s. O, daar gaat de Heere dat volk heenbrengen, geliefden, naar de stoelen des gerichts. Want dat is de plaats waar recht gesproken wordt, dat is de plaats waar de rechterstoelen staan en waar God recht gedaan zal worden. Dat is dus ook de plaats waar Christus van achter het recht aan een keurling Gods geschonken wordt. En geliefden, weet u waar de stoelen des gerichts staan? Och, onze tekstpsalm zegt: “In het huis des HEEREN.” Hoort u het? De stoelen des gerichts staan in het huis des HEEREN. Dus daar, waar Gods Woord recht wordt bediend. Daar waar de waarheid zuiver opklinkt. Dáár worden onder de prediking de stoelen des gerichts gezet, daar krijgt een mens, als de Heilige Geest aan het werk gaat, te maken met het verdoemende recht Gods, daar wordt een mens overtuigd van zonde, gerechtigheid en oordeel; daar wordt de vinger Gods op het hart gericht met de woorden: “Gij zijt die man, gij zijt die vrouw.” Daar, geliefden, daar wordt uit de mond van de hemelse Schuldheer vernomen: “Betaal Mij wat gij schuldig zijt.” O, als de Heere in waarheid in een mensenleven aan het werk gaat, brengt Hij ze op Zijn tijd bij de stoelen des gerichts en dan worden ze dus poortgangers, omdat vroeger in de poort recht gesproken werd. Ja, dan krijgen ze met rechtsonderhandelingen te maken. Maar geliefden, dan krijgen ze door het werk des Heeren ook rechtsliefde en liefdesrecht in het hart, om ernaar te gaan verlangen dat er ook rechtsáfhandelingen geschieden, opdat Christus hun van achter het recht geschonken zal gaan worden. Weet u, dan leert dat volk, ook al kunnen ze zich er niet voor houden, vragen: “Heere, trek maar door; Heere, kom maar af te handelen.” Ach geliefden, dan komen dezulken achter twee dingen; ten eerste, dat man, vrouw, kinderen, geld, goederen en toekomst, niet meer meedoen; maar dat het maar om één ding gaat, om één ding: in waarheid door de kracht des Heiligen Geestes wederom geboren en bekeerd te worden. En ten tweede komen ze erachter dat de deugd van het recht verheerlijkt moet worden, en méér waarde heeft dan de wedergeboorte. Och geliefden, dan is de wedergeboorte het allernoodzakelijkste, maar dan is het nóg groter om Gods deugden te roemen en te prijzen. En daarom hunkert zo een ernaar dat de Heere Zijn gerechtigheid en genade in het hart komt te verheerlijken.

En weet u, geliefden, als dezulken daar voor de stoelen des gerichts verschijnen en mogen weten dat die stoelen in het huis des HEEREN, de stoelen van het huis Davids zijn, dan krijgen ze, door het werk des Heiligen Geestes in hun ziel, ook de mogelijkheid ontsloten om uit en door de hemelse Davidszoon gered te worden, omdat Hij, en Hij alleen, alles volbracht heeft om dezulken te redden, te verlossen, te reinigen en te rechtvaardigen. Ach, weet u, dan gaat zo een hartelijk bedelen aan de troon der genade: “Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten

Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf.” O, dan smeken ze de Heere zo om in de weg van dat effen recht des Heeren uit te gaan werken dat zo een zichzelf mag kwijtraken. O, dan hoor je dezulken aan Gods troon fluisteren: “Lief recht, zoet recht, aanbiddelijk recht”; om het mee te gaan maken, geliefden, dat ze voor de stoelen van dat gericht, het gericht Gods moeten beléven, en verloren moeten gaan met zichzelf als doemwaardig en helwaardig. Maar dan mogen ze ook beleven dat ze Christus, de Vredevorst, de Heiland en Zaligmaker geschonken krijgen, en dat Hij Zijn armen opent om hen te omhelzen. Ja, dan maken ze mee dat Hij de bloedfontein ontsluit om hen te reinigen, en hoe Hij ze de mantel van Zijn gerechtigheid, heiligheid en heerlijkheid omlegt, waardoor zij dan dus de stad des vredes mogen binnengaan, om de drie-enige God eeuwig groot te maken.

En nu voelt u hopelijk dat dit volk volkomen verslonden ligt in de liefde Gods, en dat het zijn Schat nu in de hemel heeft, om te ervaren dat dan ook je hart is waar je Schat is. O, dan zou dat volk niets liever willen dan ontbonden worden en dan eeuwig in die stad des vredes verkeren, om daar God volmaakt en eeuwig groot te maken, te lieven, te loven en te prijzen. Maar weet ú daar nu al van, geliefden? Kent u het al, dat ge uzelf kwijt zijt als de Heere leven aan uw ziel geeft, en als ge moogt vertoeven in de binnenkameren van die hemelse Bruidegom? Ja, weet u wat het is om te mogen proeven en smaken dat Hij goed is voor een slecht mens? Alexander Comrie schrijft in een van zijn boeken zo kostelijk: “Alle vrede en blijdschap die een mens geniet buiten de overgang in Christus, is vals.” O geliefden, laat het toch nazien, hoe het met u is gesteld. En weet u, als een mensenkind zich in waarheid in Christus mag kwijtworden, dan mag volgens onze tekstpsalm ervaren worden dat de Heere door Zijn vrede voor zo’n mens tot een Vesting en een Paleis wordt. Tot een vesting, geliefden, want dat kind van God wordt aangevallen en bestreden, van binnen en van buiten; o, daar komt de hel op af, en die zullen dag en nacht ervaren hoe de boze tracht hen onderuit te halen, en hoe ze in zichzelf niet in staat zijn om die boze te weerstaan. Maar ook dan is de Heere een Vesting voor hen en dat zullen ze bemerken dat Hij voor hen strijden zal. Ook is de Heere een Paleis voor hen, geliefden, en dus een plaats waar de kostelijkste spijzen voorhanden zijn, waar ze het uitzonderlijk goed hebben, waar ze God mogen grootmaken, liefhebben en verheerlijken. Ja, dat is nu hun leven. O, als de Heere je Paleis en je Vesting is, voor wie zou je dan nog vrezen? Maar och geliefden, Gods volk weet zo goed, dat als het geloof niet in beoefening is, kunnen ze nergens bij. Dan kunnen ze nergens overheen kijken, dan vrezen ze met duizend vrezen. Als de Heere echter leven aan hun ziel geeft, ach, dan weten ze weer: Een Paleis en een Vesting is Hij Die hun een plaats gaf te midden van dat volk, en Die hen in dat Jeruzalem eeuwig zal doen zingen van Gods goedertierenheên.

O, onbekeerden onder ons, wat zijt ge toch altijd bezig om van uw eigen huis en leven een vesting en een paleis te maken. Ach, wat zou het groot zijn als de Heere uw zielsogen kwam te openen, om te zien dat ge buiten de stad des vredes zijt en voor eeuwig zult omkomen, zodat ge nog zult gaan roepen tot de Heere om dat wederbarende werk van Hem bevindelijk te leren kennen. En bekommerden onder ons, och, wat zijt ge er achtergebracht hoe ellendig en arm ge zijt in uzelf en dat ge alles verzondigd en verbeurd hebt bij de Heere. Ja, dat uw weg alleen maar een doodlopende weg is. Maar wat hebt ge ook mogen zien dat Christus, die lieve Vredevorst, nu voor de grootste der zondaren een plaats heeft verworven in die stad des vredes. Och bekommerden, vraagt de Heere dan maar of u Hem, Christus, in de dadelijkheid, geschonken mag krijgen, van achter het recht. En volk des Heeren, och, wat weet ge er alles van om door de poort, de poort van het recht, Jeruzalem te zijn binnengegaan; voor de stoelen des gericht te hebben gestaan, maar ook om Hem, die lieve Zaligmaker geschonken te krijgen, gereinigd te worden door Zijn bloed en weggesmolten te zijn in de aanbidding des Heeren. Ach volk, zie dan maar hoe de Heere u door de woestijn van het leven zal leiden, en hoe Hij een Paleis en een een Vesting voor u zal zijn, om u eens daar te brengen waar ge nooit meer hoeft te zondigen, nooit meer tegen Gods recht hoeft op te staan, maar ge eeuwig God zult grootmaken. En getuig daar maar van in deze donkere tijd. Och, schenke de Heere ons dan wat Zijn Naam verhoogt en verheerlijkt, nu en tot in eeuwigheid.

Amen.

Zingen: Psalm 68:10

Geloofd zij God met diepst ontzag!

Hij overlaadt ons, dag aan dag,

Met Zijne gunstbewijzen;

Die God is onze zaligheid.

Wie zou die hoogste Majesteit

Dan niet met eerbied prijzen?

Die God is ons een God van heil;

Hij schenkt, uit goedheid, zonder peil,

Ons 't eeuwig zalig leven;

Hij kan, en wil, en zal in nood,

Zelfs bij het naad'ren van den dood,

Volkomen uitkomst geven.